

MUSTÁRMAG

Budapest-Pestszentlőrinc-Szemeretelepi Szent István Király Plébánia



ALAPÍTVÁ: 1992 • 2019/1. SZÁM • MÁRCIUS 10.

NAGYBÖJTI ÜZENET 2019

Kedves Testvérek!

A nagyböjt ideje kegyelmi idő. Ez az idő, amikor beérik Isten szeretetének, együttérzésének és irgalmasságának termése. Az Atyaisten egyszülött Fia, Jézus Krisztus által kinyilvánította szeretetét, együttérzését és irgalmasságát. Isten Fia **feláldozta** önmagát, hogy mindannyiunkat megszabadítson a bűntől. Ezért a nagyböjt ideje alatt törekszünk a bűnbánatra, igyekszünk megszabadulni a bűneinktől, törekszünk arra, hogy felkészüljünk az Istennel való kiengesztelődésre, igyekszünk áldozatot vállalni, hogy megtapasztalhassuk Isten szeretetét, békéjét és irgalmát.

Jézus kész volt arra, hogy életét áldozza a mi megváltásunkért, mi milyen áldozatot hozhatunk?

Sirák fia könyvében ezt olvashatjuk: „*Aki megtartja a törvényt, sok áldozatot hoz: közösségi áldozatot, aki a parancsokhoz igazodik. Ételáldozatot mutat be az, aki szeret, s aki alamizsnát ad, az hálaáldozatot. Hagyd el gonoszságod, s tetszésre lelsz az Úrnál, elhagyni a jogtalanságot vétségért engesztelő áldozat*” (Sir 35, 1-3). Elhatározzuk, hogy engedelmeskedünk Isten parancsainak; adományokat adunk a szegényeknek; elhagyjuk a gonoszszágot és lemondunk a rossz cselekedeteinkről. Más szóval egy sor lelki áldozatot hozunk azért, hogy Isten tetszését elnyerjük, hogy kiengesztelődjünk vele.

Ne feledkezzünk meg arról, hogy a lelki áldozatok vállalása közben egészen biztosan szembetaláljuk magunkat a Sátán kísértéseivel. Minél erősebbek leszünk Isten kegyelmének és áldásának elnyerésében, annál erősebben találjuk magunkat szembe a Sátán kísértésével, amely le akar minket téríteni ezeknek a lelki áldozatoknak az útjáról. A Sátán majd arra indít bennünket, hogy ne imádkozzunk, ne böjtöljünk, ne adakozzunk, az is lehet, hogy arra indít minket, hogy rosszakat mondjuk másokra, hogy ne olvassuk Isten

szavát és ne is gondolkodjunk el rajta. Más szóval a Sátán sokféle kísértéssel akarja meggátolni azt, hogy Isten felé tartsunk. Csak akkor tudunk győzni ezek felett a kísértések felett, ha az egyetlen célunk Isten.

Kedves Testvérek! Papként mindannyiatokat Isten kezébe ajánlom, és imádkozom, hogy Isten szeretete, Jézus Krisztus kegyelme és a Szentlélek lelki közössége maradjon velünk egész spirituális utazásunk alatt. Imádkozom azért, hogy a Szűzanya mindannyiunkat foglaljon imájába, és hogy az angyalok és szentek is imádkozzanak értünk.

Ne veszítsük el a reményünket; ne adjuk fel a jó elhatározásainkat! Az Atya, a Teremtő, a Fiú, a Megváltó, és a Megszentelő Szentlélek, vagyis a Szentháromság van mindebben. Csakis ebben bízunk, fordulunk el a gonosztól és engesztelődünk ki Istennel.

Áldjon meg titeket az Isten! Gyümölcösöző nagybőjtöt kívánok!

Fr. Mahimai Raj Anthony

MAHI ATYA IMÁJA

Mennyei Atyánk, tekints ránk, és hallgasd meg imáinkat ebben a nagybőjti időszakban. Segíts, hogy uralkodni tudjunk a testünkön és a lelkünkön, hogy megújulhassunk a Szentlélekben. Nélküled semmire sem vagyunk képesek. Segíts, hogy Szentlelked segítségével felismerjük, hogy mi a jó, és vágyjunk megtenni akaratodat. Taníts meg arra, hogy a bűnbánat által rátaláljunk az új, kegyelemmel teljes életre. Tarts távol minket a bűntől, és segíts, hogy parancsaid szerint éljünk.

Szeretet Istene, vigyél vissza magadhoz minket. Küldd el Szentlelkedet, hogy megerősödjünk a hitben és a jó cselekedetekben. Add, hogy bűnbánatunk elnyerje a megbocsátást; nyisd meg szívünket szeretetedre, és készíts fel minket a te akaratodnak engedelmeskedő és a minket veled kereszthalálával kiengesztelő Jézus feltámadásának közelgő ünnepére

Atyánk, táplálj minket nagybőjt idején a te életadó szavaddal, és egyesíts minket szeretetben és imában. Töltsd el szívünket szeretetteddel, és tarts meg, hogy hűségesek maradjunk Jézus Krisztus örömhíréhez. Segíts, hogy felül tudjunk emelkedni emberi gyengeségeinken. Adj nekünk új életet Szentségeid által.

Atyánk, minden élet forrása, segíts, hogy könnyedebben járjunk az utadon. Vezess minket szelíd irgalmaddal, mert magunkra maradván nem tudjuk teljesíteni akaratodat. Szeretet Atyja, minden áldás forrása! Segíts, hogy elhagyjuk régi, bűnös életünket egy új, kegyelemben élt életért. Készíts fel minket országod dicsőségére.

A mi Urunk, Jézus Krisztus a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben most és mindörökkön örökké. Ámen.

MÁRCIUS

Március hagyományos magyar neve *Böjtmás hava*. A hónap jeles szentje **Szent Eufrazia** szűz.

Nagy Teodósiosz kelet-római császár rokonát, Antigonoszt hűsége jutalmául szenátorrá nevezte ki. Isten gazdagon megáldotta javakkal, s ő maga is jó kezelője volt vagyonának. Gazdagságát a szükségét szenvedők segítségére fordította, hitvesével Eufraziával egyetértésben. 380 körül Konstantinápolyban megszületett kislányuk, akit szintén Eufraziának neveztek el. A gyermek születése után a szülők már csak testvérként éltek együtt, hogy egészen Istennek szentelhessék magukat.

A kislány alig volt egy éves, mikor édesapja meghalt. Halála előtt még Eufraziát a császári pár oltalmába ajánlotta. Alig volt öt éves mikor eljegyezték egy tekintélyes szenátorral. Hamarosan egy másik szenátor megkérte az édesanya kezét. Hogy a nemkívánatos kéréstől megszabaduljanak, Egyiptomba utaztak, ahol az édesapának kiterjedt birtokai voltak. Vándorlásuk közben az anya gazdagon osztogatta az adományokat.

Anyja és leánya végül egy nagy női kolostor közelében telepedett le, s mindketten egyre erősebben érezték a szerzetesi élet vonzását.

Egy nap a kolostor előjárónője próbára akarta tenni a hétéves kisleányt. Megkérdezte tőle, kit szeret jobban a nővéreket vagy a vőlegényét? A vőlegényemet nem ismerem, titeket azonban ismerlek és szeretlek –

válaszolta a kis Eufrazia. Ezután egy képet mutatott neki Krisztusról. A kisleány megcsókolta a képet és így kiáltott: Krisztusnak szentelem magam; ezentúl már nem járok anyámmal. Édesanyjának szívébe markoltak e szavak, de rábízta az Úrra egyetlen gyermekét. Másnap beöltöztették szerzetesi ruhába, anyja pedig megáldotta őt. Rövidesen a halálos ágyához hívatta gyermekét, ahol rábízta a tekintélyes családi va-



gyont, ezekkel a szavakkal: Oszd szét jól, hogy mennyei örökséghez juss általa.

Hamarosan jelentkezett az a szenátor, aki Eufraziát korábban eljegyezte, és felszólította, hogy tartsák meg a lakodalmat. Eufrazia ezt válaszolta: Krisztushoz tartozom, lehetetlen megtagadnom őt.

A kolostorban Eufrazia az imádságnak és a szolgáló szeretetnek élt. A császári vérből származó gyermek mindenkinek a szolgálója lett. Fiatalon szőlőttelepelt el az Úr, és a nővérek könnyek között búcsúztatták el.

Forrásmű: Szentek élete, SZIT, Budapest 2009.

N. K. E.

ÖKUMENIKUS IMAHÉT

2019. január 20–27.

*Az igazságra és csakis az igazságra
törekedj...* (MTörv/5Móz 16,18-20)

Ebben az évben az indonéz testvérek szólitották meg a világ különböző helyein élő keresztény közösségeket arra kérve őket, hogy amikor a miséken, istentiszteleteken, imaórákon tanulmányozzák az ajánlott szentírási szakaszokat, imádságainkban gondoljanak Isten előtt a náluknál sokkal több és más gondokkal küszködő keresztény testvéreikre is.

Közös ügyünket és célunkat a fent látható, Mózes 5. könyvéből jelmondatnak választott ige határozza meg: Isten rendje alapján az igazságosságra törekvés elengedhetetlen az életben maradáshoz. Ezzel együtt kapjuk a Jézus Krisztusra figyelésre szóló felhívást is, aki az út, az igazság és az élet (Jn 14,6).

Az imahét témái a következők voltak:

1. nap: „Áradjon a törvény, mint a víz, és az igazság, mint a bővizű patak!” (Ám 5,24)

2. nap: „Ellenben ha igent mondotok, az legyen igen, ha pedig nemet, az legyen nem, minden további szó a gonosztól van.” (Mt 5,37)

3. nap: „Kegyelmes és irgalmas az Úr, türelme hosszú, szeretete nagy.” (Zsolt 145,8)

4. nap: „...érjétek be azzal, amitek van...” (Zsid 13,5)

5. nap: „Azért küldött el, hogy evangéliumot hirdessek a szegényeknek” (Lk 4,18)

6. nap: „Seregek Ura a neve!” (Jer 10,16)

7. nap: „Asszony, nagy a te hited...” (Mt 15,28)

8. nap: „Világosságom és segítségem az Úr...” (Zsolt 27,1)

Kerületünkben a szemeretlepi református templomban január 21-én tartott istentisztelet nyitotta meg ökumenikus imahetet, ahol a főplébániai *Tampu-Ababei József* plébános atya beszélt az 1. nap evangéliumi szakaszáról. Öt másnap *Kiss László* református lelkész követte a Kossuth téri evangélikus templomban, aki kiemelte, hogy számára mindig felemelő és erőt adó az ökumenikus imahét, mert ilyenkor mindenki egy cél, a jó cél felé fordul. 23-án, szerdán ugyancsak a Kossuth téri templomban *Győri Gábor* evangélikus lelkész volt az igehirdető. Egy nappal később a Pestszentlőrinci Római Katolikus Főplébániára várták a híveket. Ezen a szertartáson *Mahi atya* magyarázta az aznapi szentírási részt. A lőrinci ökumenikus imahét péntek este a Havanna lakótelepi Szent László Római Katolikus Plébánián zárult. A házigazda, *Gábor Elemér* plébános atya meleg szeretettel fogadta a résztvevőket. A közös gondolkodást és a hit felé fordulást erősítette, hogy az imahét lezárásaként valamennyi jelen levő atya és lelkész szólt a hívekhez.

SZ. K.

GYERTYASZENTELŐ BOLDOGASSZONY

2019. február 2.

Az ünnep bibliai alapjait az egyház liturgiája Lukács evangéliumából meríti – Lk 2,22-40 –, amely gyermek Jézus templomban való bemutatását írja le.

A keleti keresztények számára ez a nap a találkozás ünnepe, mivel nem annyira Jézus bemutatására helyezik a hangsúlyt, hanem Simeon, Anna és az Üdvözítő találkozására.



A rómaiak hiedelemvilága szerint az alvilág istene, Februus elrabolta Ceres leányát, Poserpinát, akit édesanyja fáklyával a kezében, könnyekkel küzdve keresett. A hiedelem római szokássá alakult át, amely szerint az édesanyák fáklyákkal kezükben járták az utcákat, és keresték elveszett lányukat. Ezt a jámbor szokást gazdagította és váltotta fel a kereszténység, az elvesztés fölötti gyászt és fájdalmat a találkozás és a megtalálás ünnepévé alakítva át.

A keresztények már az 5. században gyertyákat szenteltek ezen a napon, és körmenetben vonultak végig a városon, majd



a Krisztus születésével felragyogott új fényt elvitték otthonaikba. A gyertya viasza Krisztus emberségére, a láng istenségére utal, de jelenti a hitet és az abból fakadó tetteket is: a viasz a hit, a láng pedig a cselekedetekben megnyilvánuló élő szeretet.

Láthatjuk, milyen sok tartalommal bír ez a szép ünnep. Milyen megható amikor a pap – jelen esetben Mahi atya – fehér miseruhában a harangok alá vonul, és ezekkel a szavakkal kezdi meg a szertartást:

„Kedves Testvérek! Negyven napja Urunk születésének örömnépét ültük, és ma van a boldog nap, amikor arra emlékezünk, hogy Jézust Szűz Mária és Szent József bemutatta a templomban...” Majd megszenteli gyertyáinkat, és égő gyertyákkal a kezünkben kezdődik a szertartás. Minden évben különösen az asszonyokat biztatom, jöjjenek a Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepére, mivel kiemelkedő ünnep ez nekünk, asszonyoknak. A gondoskodás, a találkozás, a hagyomány a szeretet ünnepe ez!

SZ. K.

DON BOSCO-ÜNNEP

2019. február 3.

Ebben az évben Ábrahám Béla atya, a szalézi rend tartományfőnöke látogatott el hozzánk Szemeretelepre, az egykor a szaléziak által működtetett Szent István Király Plébániára, hogy együtt ünnepeljük Bosco Szent Jánosnak, a Szalézi Társaság alapítójának az ünnepét.



Béla atya szentbeszédében először Bosco Szent János életére tekintett vissza. A „*fiatalok pártfogója*” és az „*ifjúság szentje*”-ként is ismerjük őt, aki felismerte többek között azt, hogy a gyermekek akkor hajlanak el, ha alapvető szükségleteiket hiányoznak: ha nincsen elég ételük, nincsen hol aludniuk, vagy ha nem foglalkoznak velük, nem tanulhatnak. Bosco Szent János vívta ki azt, hogy szerződéssel dolgozhassanak a fiatalok a helyi üzemben; akkoriban ugyanis a munkabér, a munkaidő, a munkaköri leírás nem voltak még szabályozva.

Világosan lefektette a szalézi rend alapjait, legfontosabb tanítása arról szól, hogy

a fiataloknak mire van szükségük ahhoz, hogy üdvözljenek. Ha az ember a másik ember szeretetét nem tapasztalja meg, akkor Isten szeretetét sem ismerheti. Fontos volt számára, hogy a rend tagjai is megérezzék az egymás iránti törődést, szeretetet, hogy aztán ezt adhassák tovább a környezetüknek és a gyerekeknek.

Ennek megvalósításához az önmagunkon való „túllépés”, az egónk lekicsinyítése milyen nagy feladat – pedig milyen fontos: a megértés és a megbocsátás. Ezek által tudunk a sértettségünkéből meggyógyulni, és újra egészséges tagjaivá válni a társadalomnak.

Végül Béla atya kérte, hogy foglaljuk imáinkba a szerzetes hivatásokat, különösen a Szalézi Társaságot. Kiemelte, hogy napjainkban az egyik legnagyobb probléma az elköteleződés hiánya, ami megmutatkozik a házasságok és a gyermekeket vállaló házaspárok számának csökkenésében, de ugyanez az oka annak is, hogy a szakmájukhoz, hivatásukhoz – akár a szerzetesi hivatáshoz – erősen kötődő fiatalok száma is egyre csökken.

Adj Uram Bosco Szent Jánoshoz hasonló tanítómestereket, akik Hozzád vezetik a fiatalokat!

D-P. CS.



ISMERŐS ARCOK



DR. SZABÓ MAGDOLNA

Magdival március elején egy péntek délelőtt találkoztam egy rövid beszélgetésre. Érdekes életútjáról és a plébániához való kapcsolódásáról kérdeztem.

■ **Mivel foglalkoztál a nyugdíjba vonulá-sod előtt?**

Magdi: Bíró voltam a Fővárosi Bíróságon, közigazgatási ügyeket tárgyaltam. Most már 13 éve nyugdíjas vagyok, a férjemmel élek, két 40-es éveik elején járó fiam van. Az unokák a nyugdíjba vonulásom után születtek – hat unoka boldog nagyszülei vagyunk, 1–12 év közöttiek. Nyugdíjas éveim nagyjából az unokázással teltek, de ebben az időszakban édesanyámnak is tudtam segíteni. Mostanában érkezett el az

az időszak, amikor több idővel rendelkezünk, mert nőnek az unokák... Ráadásul az egyik fiam Brüsszelben dolgozik, így a családja is külföldön lakik, a másik fiam pedig Galgahévízen él a családjával.

Mivel aránylag távol van a kiterjedt család, gyakran járok a Don Boscóba is „pásztorolni”, vigyázni a kicsikre a játékos foglalkozásokon, ami kisiskolásoknak szól – ha éppen valakinek nem ér rá a szülője, nagymamája, jól jöhet egy kis segítség egy olyan nagymamától, aki akkor éppen ráér. ►

► **Mióta éltek itt Szemeretelepen?**

Magdi: 2002 óta élünk itt. Érdekes a történet, mert ez a ház, ahol most vagyunk, valamikor a férjem nagyszüleié volt. Férjem itt élte gyermekkorának egy részét, főleg nyaranta fordult itt meg. A nagyszülei 1966-ban elhunytak, és akkor a család eladta az ingatlant. Úgy történt, hogy az utcában jártunk, hogy rápillantsunk a régi házra, és egy asszony éppen kifelé nézett, a verandán könyökölve, és azt mondta, hogy ha házat keresünk: ez a ház is eladó! Így jöhetett létre az adásvétel.

Mi mindketten a belvárosban laktunk valaha, és amikor összeházasodtunk, akkor a Havanna lakótelepen kaptunk lakást, majd a Gloriett telepen éltünk sokáig. Az ottani Szent László Plébániára jártunk, majd a költözés után lassan megismerkedtünk a Szemeretelepi plébániával. A vásárnapi misén kívül a Kiss Erika által tartott Biblia órára is járunk – megszerettük ezt a hittant. A legtöbben úgy vagyunk vele, hogy gyermekkorunkban tanuljuk a hittant, majd minden mást tanulunk, fejlődünk, de valahogy a hitünkben kicsit leragadunk a gyerekkori ismereteinknél, vagy legalábbis én így éreztem, amikor elkezdtem járni a felnőtt hittanra. Ez az a téma, amiben soha nem lehet eleget olvasni, tanulni, átgondolni...

A Maros Pali által szervezett Irodalmi körön is részt szoktam venni, sok újabb olvasmány-élményt köszönhettem ennek, például Mészöly Miklós műveit addig nem ismertem. Ezeken az estéken Bartal Mária személyében olykor olyan előadónk van, aki egyetemi szintű előadást tart nekünk. Sajnálom, hogy általában kevesen vagyunk jelen, pedig nagyon nagy értéket ad(hat) a résztvevőknek.

■ **Mi az, amire úgy érzed, hogy „működik” ebben a közösségben?**

Magdi: Ebben a körben talán egy kicsit nagyobb a készlet, hogy jobban odafigyeljünk másokra is. Arra, hogy az ember ne csak magával foglalkozzon, hanem azzal is, hogy éppen mi történik a másikkal, hogyan érzi magát. A nyitottság, hogy igenis fontos a másik ember, rá is kell figyelni – ez a figyelmesség tapasztalható ebben a körben.

■ **Mire emlékszel gyermekkorodból a közösség vonatkozásában?**

Magdi: Mindig is templomba járó, katolikus család voltunk. Nem voltunk nagyon vallásosak, de a vasárnaponkénti templombajárás természetes volt. Én az ötvenes években jártam általános iskolába, és akkoriban, emlékszem, az édesanyám mondta, hogy mennyire le akarták őket beszélni arról hogy az iskolai hittanra beírassanak, de mi jártunk rendesen.

Annak idején a Ferenc körúton laktunk, és a Bakáts térre jártam templomba – az volt életem elején „a templom”. Oda jártam általános iskolába is, akkor még a fiúk-lányok külön jártak. Végülis ebben nőttek fel, de – és ez valamennyire jellemző talán az egész korosztályomra, az akkori fiatal felnőtt korosztályra – eltávolodtam, nem nagyon foglalkoztam a vallással, nem jártam annyira rendszeresen templomba. Ebben az időben nem volt jellemző rám a mély hitélet – most visszagondolva rossznak látom ezt, és tűnődöm, hogy vajon miért hagytam úgy el, miért hanyagoltam.

Később jöttek a gyerekek, és az ember ráébred arra, hogy a gyermek milyen nagy kincs. Már maga az, hogy megszületik, hogy egészséges, hogy van... Olyankor átértékelődik az élet: rájön, hogy ez nem véletlen. És hogy ezért hálát kell adni. Lassan jött a felismerés, hogy van hová visszatalálni. Ezért is hálás vagyok, hogy volt egy alap, ahová vissza lehetett térni. Mondha-

tom, hogy otthonról támogattak, a háttér megvolt, hogy ezen az úton járjunk.

■ **Milyen kihívásokkal kellett szembenézned az életben?**

Magdi: Úgy érzem, visszatekintve a múlt-ra, hogy engem az Úristen végig a tenye-rén hordozott. Betegségek persze voltak – egyébként a nyugdíjazásom is részben ezért jött egy kicsit hamarabb –, nekem is volt egy komoly betegsége, abból kigyó-gyultam, utána a férjemnek volt egy na-gyon komoly betegsége, és ezt követően az egyik kicsi unokánk is egy nagyon komoly betegséggel született. Mindhárman – hála Istennek – meggyógyultunk belőle, és ezt egyébként csodaként éltük meg. De ezzel együtt azt hiszem, valóban, most is a Jó-isten tenyerén ülök; 44. éve élünk boldog házasságban a férjemmel, amiért szintén hálát adok.

■ **Mit üzennél a „mai fiataloknak”?**

Magdi: Azt, hogy vegyétek észre, hogy meny-nyi gyönyörűség vesz minket körül! Meny-nyi mindennek lehet örülni: a napsütésnek, a sarjadó virágnak. Gyermekkoromban, emlékszem, volt egy idősebb néni, aki egy-szer mondta nekem: „jaj, milyen aranyos, most jön ki a földből ez a kis virág” – és csak néztem, mi ebben az aranyos?! Való-ban jellemző, hogy a fiatalok mással fog-lalkoznak.

Az ember akkor tanulja meg ezeket ér-tékelni, amikor esetleg annak a határán van, hogy elveszti. Jó lenne talán akkor is észrevenni, ha éppen nem áll fenn ez a veszély. Micsoda nagy dolog, amikor min-den jól halad, megy a székér: tudatosíta-ni, és annak örülni, ami van, és nem arra koncentrálni, ami nincs. Nézzünk szét, hogy mennyi mindenünk van, és tudjunk örülni!

D-P. CS.

ANYAKÖNYVI ADATOK

KERESZTELŐ

☞ **Szabó Dominik János**

születési év: 2008. október 5.

keresztezés ideje: 2019. február 14.

TEMETÉSEK

† **Horváth András**

születési év: 1945

temetés ideje: 2018. december 21.

† **Dencsi Imréné (Medgyesi Julianna)**

születési év: 1941

temetés ideje: 2019. január 22.

† **Horváth László**

születési év: 1945

temetés ideje: 2019. január 22.

† **Jakab János**

születési év: 1964

temetés ideje: 2019. január 31.

† **Visky Dénes Dezső**

születési év: 1945

temetés ideje: 2019. január 31.

† **Makár Imre**

születési év: 1940

temetés ideje: 2019. február 13.

† **Moll Károlyné (Dósa Ilona)**

születési év: 1940

temetés ideje: 2019. február 15.

† **Sztancsik Ferenc**

születési év: 1933

temetés ideje: 2019. február 22.

† **Jártas Györgyné (Vigh Erzsébet)**

születési év: 1938

temetés ideje: 2019. március 4.

PLÉBÁNIAI FARSANGI BÁL

2019. február 23.

– Eljössz velem Dabasra a székszoknyákért? (Aki nem ismeri ezt a szót, magára vessen!)

– Beálltok táncolni?

– Szerinted ez a kék szalag jó lesz?

– Hogy rakjuk az asztalokat?

– Hány négyzetméterre van szüksége a zenekarnak?

– Milyen alakúra hajtogassuk a szalvétákat?

– Megy valaki az Ikeába gyertyatartóért?

Nos, ilyen és ehhez hasonló kérdésekkel találkozik az ember lánya, ha az édesanyja elhatározza, hogy

bált szervez. Úgy gondolom, hogy aki részt vett e nemes eseményen, minden kérdésre választ kapott velem együtt. Na, de akkor vegyük szépen sorra a történeteket!

Mielőtt még bármi is elkezdődött volna,

Mahi atya köszöntötte a vendégeket,

és megkérte őket, hogy tapsolják meg a szervezőket, amíg még tudják... A bál a hagyományokhoz híven nyitótáncsal indult, egy klaszikus bécsi keringővel,

amelyben nyolc jóbarát

adott számot szédületes

ritmusérzékről és szárnyalási képességéről. Ezt követően Edina Mozart világába varázsolt minket csodálatos énekhangjával és humoros felvezetőjével. Ezután mindezt fokozva, egy székelý népmesét hall-





gathattunk meg Mártitól, Réka és János igazi autentikus zenei kíséretével, majd a műsor végétével megkezdődött az igazi hedonizmus: vacsora, tánc, zene... Azért az új információk szerzése sem maradhatott el, hiszen

az izgalmas kvíznek köszönhetően ma már mind tudjuk, hogy a világ leghosszabb szőrű nyulának 36,5 centiméter a bundácskaja.

Összességében úgy érzem, hogy az előző évekhez hasonlóan igazán színvona-



▶ las bált sikerült szervezni. A látottak és a fogyasztott alkoholmennyiség alapján ítélve mindenki jól szórakozott.

Köszönjük szépen mindenkinek, aki valamilyen módon hozzájárult az est sikeréhez! Az Asszonykörnek a finomságokat, a férfiaknak az italokat, a fellépőknek a munkájukat, az ifiknek a Don Bosco feldíszítését, Mártinak pedig azt, hogy mindezt koordinálta. Bár állítása szerint ő nem szervez több bált, szerintem jövőre is számíthatok rá – alig várom, hogy jövő februárban még mélyebben beleáshassam magam a székszekonyák világába!

M. J.

PÉNTEKEN 5-TŐL...

*Don Bosco Közösségi Ház,
minden második péntek*

Hogy mi van pénteken 5-től? Több aktív, lelkes, időt és fáradságot nem sajnáló felnőtt, valamint sok kedves gyermek között eltölthetünk pár órát a Don Bosco Közösségi Házban különböző társasjátékokat kipróbálva, kártyázva, beszélgetve. Ezen kívül a sportosabb fiataloknak, fiúknak ké-

szen állnak a pingpongasztalok a különböző csatákhoz – egyéniben, párosban vagy akár forgózva. Bizonyos napokon pedig – mellőzve az asztalokat – csak sportolunk, mozgunk, tornázunk.

Az alkalmak végén közösen imádkozunk, a gyerekek elmesélhetik a héten történt legkedvesebb élményeiket, azután jöhet a zsíros és lekváros kenyér, valamint a meleg tea.

Az egyik utóbbi alkalom a farsang jegyében telt. Sok-sok kisgyermek jelmezbe öltözött, volt koalamacsi, tulipán, cica, királylányok... – és nem hiányozhatott a farsangi fánk sem. Míg a nagyteremben élveztük a farsangi hangulatot, addig a segítők közül néhányan folyamatosan sütötték a fánkokat, készítették a teát. Fantasztikus hangulatban telt ez a pár óra, felszabadultan, sok mosollyal, kacagással. Köszönet a pedagógusoknak, akik vállalták ennek a megszervezését, koordinálását. De vannak olyan önzetlen segítők is, akik gyermekek nélkül is vállalják ezt a szolgálatot, és hatalmas lelkesedéssel foglalkoznak a gyerekekkel, vagy éppen dolgoznak a konyhában. És nem utolsósorban azoknak a szülőknek





is, akik szívesen ottmaradva besegítenek a munkában.

Egy jó hír és egy rossz hír a végére. A rossz hír, hogy mindez csak kéthetente valósul meg, a jó hír, hogy már van csoportos levelező listánk. Lehet jelentkezni felnőttnek, gyereknek egyaránt a donboscofelnett@googlegroups.com csoportba!

Figyeljétek minden vasárnap a faliújságot az aktuális részletekért – mindenkit szeretettel várunk!

V. N.



A buzgón megszervezett és nagy népszerűség kíséretében lezajlott, felnőttek számára megrendezett farsangi bál mellett a legkisebbek sem maradtak ki a farsangi vigalomból egyházközségünkben. Február elején ugyanis a Don Bosco Közösségi Házban a 0–14 éves korosztály vehette birtokba a legkülönfélébb jelmezkebe öltözve.

A színes maskarákba bújt gyerkőcök a bál kezdetén – felnőttek segítségével – először figyelemfejlesztő, majd ügyességi játékokat játszottak. Eleinte egyre hosszabb szőlánc

formájában kellett megismételni a korábban elhangzott neveket, kedvenc ételeket. E játék során bizony szembe kellett nézniük a résztvevőknek azzal, hogy memóriájuk olykor cserben is hagyhatja őket.

Ezt követően a játékos kedvű gyermekek és felnőttek vészhelyzetbe került legénységének szerepébe bújtak. A képzeletbeli hajó hol léket kapott, hol viharba került, hol tűz ütött ki rajta, s ilyenkor mindig más-más cselekvésekkel kellett menteni a helyzetet. A játékok sorát a „mocsárjárás”, valamint a fánkező verseny zárta.

A mulatság záróakkordjaként az egyébként hagyományos zsíros kenyér után fánk- és kókuszgolyó-lakoma vette kezdetét, vidám beszélgetéssel és néhány logikai feladvánnyal fűszerezve. A kis bálnak külön értéket adott, hogy gyermekeknek szóló tematikája ellenére mégsem volt gyermeteg, minden résztvevő számára örömteli, aktív kikapcsolódást nyújtott, felnőttként is nagyon jól éreztem magam. Ezúton is köszönetet a szervezőknek a sok örömteli percért és a finom fánkért.

T. L. M. Cs.

MINISTRÁNSOK



*A ministránsok a misék, liturgiák szerves részét képezik. Mindig is csodálattal nézem, ahogy a korban rendkívül vegyes kis csapat fáradhatatlanul tevékenykedik az oltár körül. Egy interjúsorozatban szeretnénk bemutatni őket szép sorban a Mustármag olvasóinak. Először a három idén érettségiző ministránst, **Kraus Harry Csanádot** (18), **Knáb Istvánt** (18) és **Vadas Lászlót** (19) kérdeztem. Érdeklődve hallgattam személyes történeteiket, de szó esett pár eldülő húsvéti gyertyáról, rossz időben elvégzett feladatról, csengetésről, füstölés közben kiégetett miseruhákról is...*



■ Mikor kezdte miniszterlálni?

Csani: Hétévesen. Amikor misére mentünk, sohasem tudtam honnan szól a csengő, ezért, hogy megtudjam, beálltam én is.

Isti: Én is hétéves voltam. Igazából a templomban majdnem az összes nagyobb fiú miniszterlalt, így egyértelmű volt számomra is a döntés.

Laci: Kb. öt éves koromban. Már olyan rég volt, de a csengő engem is érdekelt, azt hittem, hogy valahol az oltárban van elrejtve.

■ Mit jelentett számotokra kiskorotokban a miniszterlás?

Csani: Fontosnak éreztem magam és elhivatottnak, volt egy feladatom, amit minden vasárnap el kellett végezni. Emellett pedig rátaláltam egy befogadó közösségre.

Isti: Így mindig volt valami a misén, amire különösen oda kellett figyelni, sokkal izgalmasabb lett!

Laci: Érdekes kihívásnak tűnt! Gyerekként mindenbe bele tudtam magam élni, így volt ez a miniszterlással is, közel lehettem az oltárhoz, ahol az események történnek. Élveztem, hogy annyi mindent meg kell jegyezni, például egy húsvéti misénél, számoltam a feladat és mindennek pontos helye van!

■ Változott-e ez az érzés most, hogy felnőtté?

Csani: Ugyebár az évek alatt sok új feladatot kipróbálhattam, eleinte „békét vittem”, később mosogattam, tálcaztam, de most már többnyire csak füstölök. Viszont az egész egyfajta rutinná vált számomra.

Isti: Nem különösebben. Mivel kevesebbet vagyok itthon, most már inkább azt tartom fontosnak, hogy gondoskodjak az utánpótlásról.

Laci: Elég komolyan. Nyilván már nem tudom magam olyan szinten beleélni, mint régen. Most már sokkal inkább próbálok a tudatosság irányába fókuszálni.

■ Hogyan viszonyulsz a mostani kezdő miniszteránsokhoz?

Csani: Nagyon örülök nekik, segítjük őket, ahol tudjuk. Minden feladatosztásnál meg kell jegyezni, hogy ki mit csinált előző héten, mert olyan sokan jelentkeznek egy-egy feladathoz, hogy nem tudjuk követni. Lassan mi már nyugdíjba mehetünk.

Isti: Nagyon támogatom őket, hiszen mindenkinek jól esik, ha megdicsérik, hogy igen, ezt jól csináltad! Sokszor egy ilyen kis dicséret nagyon sokat számít, hogy motiváltak legyenek továbbra is, és érezzék, hogy valamiben jók, márpedig nálunk minden miniszteráns nagyon ügyes a legkisebbektől egészen a legnagyobbakig.

Laci: Az utóbbi időben megnőtt a kezdő miniszteránsok száma, jó őket nézni, lelkesek és tele vannak bizonyítási vágygal.

■ Látnod-e rajtuk azokat az érzéseket mint kezdetekben saját magadon?

Csani: Persze! Kis miniszteránsok, akik már reggel 9-kor ott vannak, és nyughatatlanul várják a misét, beszélgetnek Mahi atyával, Zolival, mintha magamat látnám. Ugyanolyan élettelen állnak a feladathoz, mint egykor én.

Isti: Kezdetben én nagyon untam a misét, ezért miniszterlás közben előszeretettel fújjogattam a gyertyát, játszottam a kereszttel és a karinggel... Hogyha most ugyanezt látom a kisebbeken, általában kinézek a szüleik aggódó tekintetére, és elmosolyodom, hiszen szép emlékként él bennem, amikor édesanyám próbált mindenféle jelbeszéddel üzeni, hogy bírjam még ki azt a pár percet szenvedés nélkül.

Laci: Igen! Látom rajtuk, ahogy rácsodálkoznak egy új, ismeretlen világra, és ugyanolyan kíváncsian próbálják felfedezni azt, mint én egykor.

B. E.



TÉLI IFI-TÚRA

Pilis-tető, 2019. január 5.

„Most uralkodnak a szelek, a viharok,
Egyik fönn a légben magasan kavarog,
Másik alant nyargal
Szikrázó haraggal,
Szikrázik alatta a hó, mint a tűzkő,
A harmadik velök birkozni szemközt jő.”

Petőfi Sándor

Mielőtt bármit is írnék erről a napról egy nagyon fontos dolgot szeretnék kiemelni: vannak események, helyek, történetek, amikre hosszú évek után is tisztán emlékezünk. Ez a téli nap is egy volt ezek közül, ami kitörölhetetlenül beíródott mindannyiunk emlékezetébe. Közrejátszottak a körülmények, a fiatalok közössége, a csodálatos látnivalók, a tréfás helyzetek és az az összetartó erő, ami az ifik közös programjain mindig jelen van.

A napunk nagyon korán kezdődött: tömegközlekedéssel terveztünk eljutni Pilis-szentkeresztre, és a téli korai sötétedéstől tartva korai indulási időt terveztünk el. Vo-

nat, villamos, HÉV, Volán-busz – így sorban egymás után. 12 fővel érkezünk meg a hosszú zötykölődés után a szántói elágazáshoz.

A templom mellett megnéztük a helyi adventi koszorút, Gertrudis királyné és III. Béla emlékét, majd a ciszterci kolostor romjai felé indultunk. Az időjárás már a hegy aljában is megmutatta a foga fehérjét. A Pilis-tető sűrű felhőbe burkolózott, sejtelenesen megbújva a kíváncsi túrázók előtt. Átvágtunk a havas réten, és 10 perc múlva már a romoknál voltunk. Elolvastuk a kolostor történetét a korhadó táblákon, majd kis pihenőt tartottunk. Még el sem indultunk igazán! Persze kell idő a játékra is! Hamar hóangyalkák és élő hősobrok bújnak elő, 10 perc további „pihenőt” eredményezve.

Nagy nehezen tovább indultunk, de a következő látnivaló csak pár perc járásra van innen. A Klastrom-kút hazánk egyik legjobb vizű forrása. Mellette kiépített pihenő van, így igazán alkalmasnak tűnt a tízórai elfogyasztására. Mellette egy sziklán márvány emléktábla hirdeti a Magyar Turista

Egyesület létrehozásának 1888-as ötletét. Étkezés után feltöltöttük a megüresedett kulacsokat és indultunk tovább a hegyalja felé. Csak a miheztartás végett: először elkezdett szemerkelni az eső, de ez rövidesen hószállingózásba váltott át.

Egy szélesen elterülő, csupa csipkebogyó mező mellett vezet a turistaút. Itt közösen átéltük Baradlay Ödön kalandját a farkasokkal. A téli táj pusztája csendjét egyszer csak hatalmas sikoltás rázta meg: az egyik leányzó keresztül minden tüskés bokron két kezét rázva, kiabálva rohant visszafelé. Farkas, farkas! De csak egy békésen játszadozó golden retriever szaladgált a környéken a gazdájával. Sebj, ezt hála Istennek megúsztuk. Remélem legközelebb nem támad meg minket a pilisi medve!

A hegy aljában egyre nagyobb hóban sétálva, erősödő hóesésben értük el a Vaskapu-sziklához vezető kereszteződést. Ettől a ponttól kezdve tulajdonképpen a kilátóig csak felfelé mentünk. Hamar be is kanyarodtunk a fák közé, a hó egyre mélyült, a havazás egyre erősödött. Mi lesz itt? A Vaskaphoz vezető út amúgy sem mondható könnyű gyalogútnak, hát még nehezített körülmények között. A szikla előtti kis ösvényig már ki-kijáték saját lehetősége szerint használta ki minden végtagját, illetve azok egyes részeit is. Csínáltunk egy gyors fotót és nemsokára már az amúgy pazar kilátást nyújtó sziklakapu alatt találtuk magunkat.

Azon a napon minden volt ott, csak kilátás nem. Itt már a felhő aljában voltunk, és hirtelen olyan hóvihár kerekedett, hogy a szikla aljában megbúvó *bivakoló* helyre

menekültünk be. Aki kimerészkedett, az hamar Szent Miklós segédjének érezhette magát. A jeges, hideg szél, a süvítő hó- és jég darabkák gyorsan ráfagytak a kabátra, hajra, szemöldökre, bajuszra, szempillára stb. Igazán még a szintemelkedésünk kis részén voltunk csak túl, de indultunk tovább.

És itt jött el az első pillanat, ami megmutatja ennek a kis közösségnek az erejét. Az út következő szakasza mély, havas úton igen nehezen járható. A fiúk összefogva segítettek Marcinak, hogy túljusson ezen a nehézségen is. Lassan haladtunk, de biztosan.

A felhő egyre sűrűbbé vált, a havazás tovább erősödött. Még jó, hogy az előrejelzés erre a területre csak késő estétől mondott havazást! Közvetlenül a csúcs alatt káprázatosan szép téli világ várt ránk. Aznap még nem jártak arra előttünk, ezért a fiúkat előre küldtük taposni a havat. Aki messziről látott minket, bizonyára felidézte magában a régen volt, híres tévéműsor, a Delta főcímét. Roald Amundsen

élhetett át hasonlókat a sarki kalandja során, bár a műsor elején nem őt, hanem fő riválisának, Robert Falcon Scottnak expedíciós karavánját láthattuk éveken keresztül.

A maradék szintet ilyen havazásban tettük meg, a hó mélysége 30-40 cm volt, a körülöttünk lévő erdő pedig csodálatos. És a nagyja csak ezután következett: odafent kilátás ugyan nem volt, de a fákra, bokrokra, levelekre, cserjékre, bogyókra 5-8 cm széles fagyott zúzmara-hó-jég telepedett. Ettől lett csak igazán varázslatos minden. Elég hosszú ideig nézelődtünk, fotóztunk, de a metesző hideg gyorsan beparancsolt mindenkit ►



▶ az egyik megmaradt katonai bunkerbe. Ott viszonylag nyugodt körülmények között elfogyasztottuk az ebédet és a csúcs-csokit. Néhányan ruhát, zoknit, cipőt váltottak, mások a jéggé dermedt kabátjukat próbálták megtörni. A Boldog Özsébről elnevezett, nemrég felújított kilátóba természetesen nem volt értelme felmenni, mivel a hegyre telepedő felhő minden kilátást magába szippantott. Félórás feltöltődés után elkészítettük a csúcsfotót, majd a panorámaúton lefelé indultunk, vissza Pilisszentkeresztre.

A havazás lassan abbamaradt, a felhő és a köd még nem oszladozott. A lefele úton egyik ámulatból estünk a másikba. A hegy ezen oldalán még változatosabb téli világba csöppentünk, és ha ez nem lett volna elég, a szerpentinutat meredeken keresztülvágó ösvények annyira behavazódtak, hogy fiataljaink kapva az alkalmon sajátos, eszköz

nélküli szánkázást választottak a lejutáshoz. Ez praktikusán azt jelentette, hogy leültek, és csúsztak lefelé a havon. A kilátóhelyekről nem láttunk semmit, bár ahogy egyre lejjebb értünk, az alattunk elterülő terület, a közeli falvak már látszódtak innen is.

Az egyre sűrűsödő „csúszkálás” és hóban pörgés miatt igen lassan haladtunk, de azért nemsokára újra hegy aljába érkeztünk. A felhőből kiértünk ugyan, de a szél csak nem múlt, és a nagy mezőn áthaladva hősivatagban érezhettünk magunkat. Még néhány száz méter, és elértük a falu határát. Gyorsan a buszmegálló felé vettük az irányt. A soron következő busszal indultunk is hazafelé. A hazaút jókedvben telt: HÉV-villamos-vonat. A Ferihegy vasútállomáson stílusosan egy hóember vasutas köszönt el tőlünk.

VERSSAROK

Sík Sándor: Ballagás a Pilisen

Ballagdálok a vén Pilisen,
Az ezredes erdő lelkét lesem.

Málló köveken, zörgő avaron
Régvolt magyarok nyomait kavarom.

E kövön tán a táltosok
Regesajkú népe áldozott.

Amott a völgyben szíthatta tüzét
Remetek apja, boldog Özséb.

Az irtás földön amoda át
Feltűrt csuhájú bence-barát

Irtotta az erdőt, törte rögét
És pingálgatta pergamenét.

A forrásparton itt pihent
Tán tegnap is még a Püspök, a szent.

Látom most is, amint meditál,
Fákkal, füvekkel összeáll

S ezüst fejével tovalebeg,
És elnyeli lassan a rengeteg.

Zsibongó fejfel járdosok,
Elnyargaltak a táltosok.

Elfeküdtek a remeték,
Némák a romok, köveik feketék.

Múlt már, rege már a Püspök is,
Mese vagy magad is már, néma Pilis.

Megyünk-e mi is már aludni, mesék,
Ha kibontja az éjszaka szemfödélét

S egyedül marad ébren a rengeteg,
Elsíratni a szenteket?

Egyrészt azért ajánlom, mert pont mi is a Pilisben túráztunk, de igazából mindkét téli túránkhoz nagyon aktuális ez a vers.

V. Zs.



Remélem az ifik maradandó élményt kaptak ezen a kiránduláson. Tanúbizonyosságát adták kitartásuknak, erejüknek, összetartásuknak. Szép napot záruk együtt. Találkozunk a legközelebbi alkalommal is, reményeim szerint még többetekkel!

V. Zs.

CSALÁDI TÚRA

Zsivány-sziklák, 2019. február 16.

Legutóbbi családi túránk Dobogókő alján a Zsivány-sziklákhoz vezetett. Csa-



ládunk korán reggel indult, hogy időben ott lehessünk a gyülekezés helyén, a Báró Eötvös Loránd Menedékháznál. A verőfényes napsütés már jó előre tudatta velünk, hogy kedvező időjárásnak nézünk elébe, a napfénnel borított, hómentes tájat látva mindössze az előre beharangozott „téli időjárás” miatt szorult belénk némi kétség. A gyülekezés helyéül szolgáló turistaháznál, és a teljes útvonalon megnyugtató, fehér takaróba burkolózott a táj, jóllehet ez nem volt túl vastag.

Első állomásunkról, az Eötvös-kilátóból lenyűgöző kilátás nyílt a Dunára, valamint a környező hegyekre. Innen folytattuk utunkat valódi úticélunk, a Zsivány-sziklák felé. A már megfogyatkozott hótakaró itt a hegyek között még tiszta volt, szikrázva verte vissza a napfényt, a felhőtlen világoskék ég és a kopárságában is magával ragadó téli erdő csak még jobb kedvre derített minket. Egészségesen kifáradva érkezünk a Zsivány-sziklákhoz. Megcsodáltuk a változatos formájú kőképződményeket, meg-



- ismerkedtünk az e térségre jellemző „hideg barlangokkal”, amelyekben geológiai- és áramlástani okokból nyáron is fagypont közelében marad a hőmérséklet. Ezeket a hideg barlangokat a 20. század első felében kezdték feltárni annak nyomán, hogy 1938-ban egy bányász 38 méter mélyre ereszkedett a legnagyobb, „nagy hideg lyuk” névre keresztelt barlangba.

A Zsivány-sziláktól már egy meredekebb, az olvadó hótól csatagosabb és kissé csúszósabb, viszont annál szebb kilátással kecsegtető úton, a Bátor-réten keresztül tértünk vissza körtúránk vég- és egyben kezdőpontjához. Itt még egyszer megcsodáltuk a tájat, majd a sok szép emlék birtokában mindenki hazafelé vette útját.

T. L. M. Cs.



„ISTENNEK KÖSZÖNHETEM”

FOTÓPÁLYÁZAT FIATALOKNAK!

Plébániánk *„Istennek köszönhetem”* címmel jótékony célú fotópályázatot hirdet minden 14–24 év közötti fiatalnak.

Előzetes válogatás után a képek kiállításra kerülnek majd a Don Bosco Közösségi Házban, ahol megvásárlásra kínáljuk őket. A befolyt összeget a nyári gyerektábor megsegítésére ajánljuk fel.

A fotókat várjuk a vyrgu@t-online.hu e-mail címre, illetve pendrive-on személyesen Viola Zsoltnak, vagy a sekrestyében Schütt Zolinak névvel ellátott borítékban. Személyenként maximum 10 fénykép adható be. Olyan alkotásokat várunk, amelyek a megadott témához kapcsolódnak.

Beküldési határidő:

2019. június 10. Pünkösdhétfő

Kiállítás és eredményhirdetés:

2019. június 16.



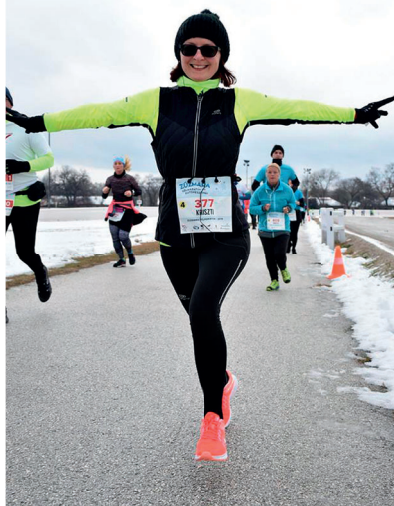
NAGYPÉNTEKI KÖZÖSSÉGI FUTÁS

Számomra mindig is komoly kihívást jelentett, hogy valami olyat tegyek Nagypénteken, ami igazán különleges, és valóban kihívást jelent számomra, hogy ezáltal próbáljam átélni legalább a töredékét a krisztusi szenvedésnek.

Mivel nem vagyok egy nagy húsrhajgó, a nagyböjti húsmentes étkezés gyakorlatilag számomra normális

étkezést jelent, alternatívaként a csokiról is könnyen le tudok mondani, és a nagypénteki szigorú böjti nap sem rosszabb számomra, mint egy diétás nap. Így fogalmazódott meg bennem, hogy valamilyen komoly fizikai aktivitást végezzek ezen a napon. Az olyan aktív mozgás, amelyben tényleg el lehet fáradni, nem volt szokás a gyerekkoromban, így már felnőtt fejjel élttem át az első ilyen élményt, ami azóta sem könnyű egyetlen alkalommal sem, viszont az azt követő fantasztikus érzés, hogy képes voltam rá, kárpótol a fizikai határok átlépéséért...

Ezért határoztam el tavaly Nagypénteken, hogy lefutom életem első 30 kilométeres távját, amely akkor számomra hatalmas ugrás volt, és amelybe tényleg majdnem „belehaltam”. Ugyanakkor még soha meg nem tapasztalt misztikus élményt éltem át azáltal, hogy önmagamon kívüli célt választottam: megpróbálni a nagypén-



ki szenvedésből fizikai ízelítőhöz jutni. Talán sikerült.

Az idei évben szeretném ezt az érzést veletek is megosztani mindenki által teljesíthető távval: közösségi futásra hívlak benneteket, hogy eljussatok ezen a napon a saját határaitok átlépéséig! Higgyétek el, örökké emlékezetes élmény marad!

Időpont: Nagypéntek, azaz 2019. április 19. 12 óra – hogy az éjjel virrasztó ifik is csatlakozni tudjanak, s még beleférfjen a délutáni keresztút előtt. Közös bemelegítéssel kezdünk!

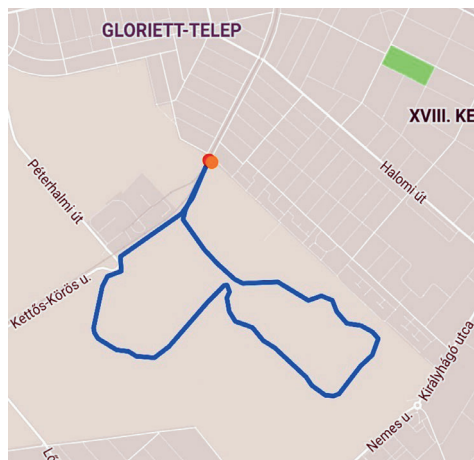
Helyszín: Péterhalmi-erdő

Rajt/cél: Flór Ferenc utca–Körös utca sarka, sorompó – megközelíthető gyalog- ▶



▶ gosan, biciklivel és autóval; itt viszonylag több hely van a parkolásra – helyszíni fotó mellékelve.

Tervezett táv: egyéni edzettségtől függően 1–3 kör, 1 kör: 4,21 km – lemérve: 2019. 03. 03., térkép mellékelve.



Pálya: végig erdei pálya – fotó csatolva –, amely sokkal kímélőbb az ízületeknek, mint a beton. A piros és a sárga kör részein is fogunk futni.



Tervezett tempó: 6:30 perc/km az első körre, aztán meglátjuk.

A harmadik kör végével közös nyújtás-

Idén ismét meghirdetjük a

HÁZASPÁROK TÍZPRÓBÁJÁT.

A játékra, amely **március 17-én, vasárnap kezdődik és június 10-éig, pünkösdhétfőig tart**, életkortól függetlenül minden házaspárt szívesen látunk, akik fontosnak tartják házasságuk folytonos megújítását. A próbák közös tevékenységet jelentenek a házaspár számára, amit maguk belátása és időrendje szerint teljesíthetnek a közös beszélgetéstől, sportolástól, kulturális programon át a közös hétköznapi misén való részvételig. Júniusban a játékban résztvevő házaspárok között értékes ajándékokat – wellness hétvégét, gyertyafényes vacsorameghívást, valamint könyvutalványt – sorsolunk ki. A menetlevelet, valamint a program részletes ismertetését március 17-étől lehet átvenni a szentmisék után a sekrestyében.

sal zárunk, az 1-2 körös futást vállalóknak egyéni nyújtás javaslok! (Feltétlenül, ne maradjon el! Okuljatok az én korábbi hibáimból, amikor nem nyújtottam!)

Frissítés: egyéni frissítés – egy vega-fehérje turmix talán a nagypénteki böjti napban is megengedett!

Díjazás: a végén minden teljesítő egyedi oklevelet kap Mahi atya aláírásával!

Jelentkezés: Virágvasárnapig Zolinál a sekrestyében, vagy 2019. április 17. éjfélig a kadamchristie@gmail.com e-mail címen. Kérem, hogy a jelentkezésnél adjátok meg, hogy hány kör teljesítését vállaltjátok!

Felhívom a kamaszok figyelmét, hogy számukra külön kihívást és áldozatvállalást jelenthet, hogy akár szüleikkel fussanak közösen! Várunk titeket is!

Találkozunk Nagypénteken délből, hogy a fizikai kihívás által lelkileg feltöltődjünk!

K. M. K.

ZÖLDCSÜTÖRTÖK

A szent három nap nagycsüttörtökkel, más-
képpen csonkacsüttörtökkel kezdődik. Ek-
kor emlékezünk meg az utolsó vacsoráról.
Ez a papság megalapításának, a papi foga-
dalmak megerősítésének és a krizmaszen-
telésnek a napja.

Az esti szertartás során a glóriát köve-
tően elnémul az orgona, elhallgatnak a
harangok, s ahogy a mondás tartja, „a ha-
rangok elmennek Rómába”, és csak a hús-
véti vigílián térnek vissza. Szülőfalunkban,
Nemesnádudvaron még a mai napig iskolás
gyerekek pattannak biciklire, és helyettesí-
tik a harangszót kerepeléssel.

Ahogy Krisztus megmosta tanítványai
lábát, úgy teszik ezt papjaink is 12 hívővel.

Az oltárfosztás és Jeremiás siralmi Jézus
Olajfák-hegyén való magányát jelképezik.
Az ócsai Nagy-erdőben vagy a templomban
való virrasztással imádkozva emlékezünk.

Német nyelvterületen keletkezett a zöldc-
süttörtök (*Gründonnerstag*) elnevezés. Ezen
a napon zöld színű ételeket készítenek. Sa-



látát, spenótot,
zsenge csalánt
főztek. A csalán a
megtisztulást és a
bő termést is jel-
képezte. Manap-
ság már nagyobb
kínálatból válo-
gathatunk. Két
egyszerű ételt,
sajtos cukkinit –
amit zöldcsüttörtökön el is készíthetünk –
és böjtmentes napokra sajtos húst ajánlok.
A két étel kombinálható is.

SAJTOS CUKKINI:

Tepsibe felkarikázunk 3-4 kisebb cukkinit,
majd megsózzuk, egy kis olajjal meglocsol-
juk, átforgatjuk. Tetejére reszelt sajtot szó-
runk gazdagon, és 200 fokon pirosra sütjük.

SAJTOS HÚS:

A kiklopolt besózott combot a következő
elegyben forgatjuk meg: 1 kávéspohár olaj,
1 kávéspohár fehérbor, csipetnyi reszelt
szerecsendió

Sütőben alufó-
liával letakarva
200 fokon, majd
az utolsó 10 perc-
ben ízlés szerint
reszelt sajt és tej-
föl keverékével
beterítve készre
sütjük.



Jó étvágyat kívánva:

K. L. M.

MUSTÁRMAG

a Szent István Király Plébánia lapja,
alapítva 1992-ben, újraindítva 2007 decemberében

Jelen lapszámunk munkatársai:

Fr. Mahimai Raj Anthony,
Békefi Edina (B. E.), Derzsi-Pap Csilla (D-P. Cs.),
Kada Molnár Krisztina (K. M. K.), Knábné Lakatos Marianna (K. L. M.),
Mayer Juli (M. J.), Némethné Kiss Erika (N. K. E.),
Szegedi Katalin (Sz. K.), Tóthné dr. Lakatos Mária Csilla (T. L. M. Cs.),
Viola Zolt (V. Zs.), Virág Nikoletta (V. N.)

Fotók:

Viola Zolt

A plébánia, illetve a szerkesztőség elérhetőségei:

Cím: 1185 Budapest, Tátrafüred tér 15. • Telefon: 292-1407
e-mail: szemere.mustarmag@gmail.com
www.szemere-plebania.hu

A következő Mustármag április 20-án jelenik meg

HIRDETÉSEINK

LITURGIKUS ESEMÉNYEK

■ **március 11. hétfő:** 24 órás szentségimádás, 20–21 óra között közös, vezetett szentségimádási óra;

■ **március 14. szerda:** a 7:30 órai szentmisét Dobis Ervin atyáért ajánljuk fel halálának 9. évfordulóján;

■ **március 25. hétfő:** Gyümölcsoltó Boldogasszony főünnep, 18 órakor ünnepi szentmisét tartunk;

■ **március 31. vasárnap:** a 9:30 órai szentmisén e hónapban temetett halottainkért imádkozunk;

■ **április 5. péntek:** elsőpéntek;

■ **április 6. szombat:** elsőszombat, 17:15 órától rózsafüzért imádkozunk, 18 órától szentmise lesz;

■ **április 8. hétfő:** 24 órás szentségimádás, 20–21 óra között közös, vezetett szentségimádási óra;

■ **április 14. vasárnap:** Virágvasárnap, a szentmisek elején barkaszentelést végzünk, a 9:30 órai szentmisét a templom előtti téren kezdjük ünnepélyes barkaszenteléssel;

■ **április 18. csütörtök:** Nagycsütörtök, 18 órakor ünnepi szentmise, utána virrasztás 23 óráig;

■ **április 19. péntek:** Nagypéntek, 15 órakor keresztút majd 18 órától nagypénteki szertartás, utána virrasztás 22 óráig;

■ **április 20. szombat:** Nagyszombat, 8 órától 16 óráig a szent sír őrzése, majd 20:30 órától húsvét vigíliai szertartás.

HIRDETÉSEK

■ **Nagybőjt péntekjein** 17:15 órától keresztúti ájtatosságot tartunk plébániánk különböző csoportjainak vezetésével, melyek után 18 órától szentmise lesz;

■ **április 7. vasárnap:** a szentföldi keresztény testvéreink javára lesz országos gyűjtés.

KÖZÖSSÉGI ESEMÉNYEK

■ **március 19. kedd:** 20 órakor Férfikör a plébánián.

■ **március 26. kedd:** 20 órakor Asszonykör a plébánián;

■ **március 31. vasárnap:** 19 órakor Irodalmi kör a Don Bosco Közösségi Házban;

■ **március 22–24. péntek–vasárnap:** mini tábort szervezünk Kismarosra – jelentkeztek minél hamarabb Kiss Erika és Szegedi Kati hitoktatóknál!

ELŐRE-LÁTÓ:

MÁR MOST ID BE A NAPTÁRODBA!

■ IDÉN AZ ELSŐÁLDOZÁS

április 28-án lesz a 9:30 órai szentmisén. Imádkozzunk az elsőáldozókért és szüleikért is!

■ HODÁSZ ANDRÁS ATYA ELŐADÁSA FIATALOKNAK

május 29-én 19 órakor lesz a Don Bosco Közösségi Házban „*Párkapcsolat, házasság, szexualitás*” címmel.

■ A BÉRMÁLÁS SZENTSÉGÉT

június 10-én, Pünkösdhétfőn a 10 órai szentmisén szolgáltatja ki templomunkban Snell György segédpüspök atya.

■ AZ EGYHÁZMEGYEI IFJÚSÁGI TÁBOR = EMIT

július 11–13-áig lesz a Csattogó-völgyben. A 8–12. osztályos korosztály jelentkezését várják **március 10-éig** a tábor honlapján található jelentkezési lap elküldésével, illetve 13 000 Ft befizetésével Kiss Erika hitoktatónak.

■ A PLÉBÁNIAI NAGYTÁBOR

július 25–28-áig (csütörtök–vasárnap) Beregdarócon lesz. A táborban idén csak teljes időtartamban lehet részt venni, költsége hozzávetőlegesen 20 000 Ft/fő. Előzetes jelentkezés a sekrestyében lehetséges húsvét vasárnapig családonként 5000 Ft előleg befizetésével.